

ning, men da det dog navnlig er denne, som har givet Anledning til, at der i Udvalget er fremkommet Ønske om, at man skulde udtale sig nærmere om Statsrevisorernes Gjerning i Almindelighed, skal jeg i mine følgende Betragtninger i alt Væsentligt holde mig til den foreliggende Betænkning. De Betragtninger, som jeg vil fremføre, ville for Resten i større eller mindre Omfang ogsaa kunne finde Anvendelse paa forskjellige af de foregaaende Statsrevisionsbetænkninger. Udvalget har fundet to Erindringer at gjøre ved Statsrevisionsbetænkningen. Den ene er den, at der synes ikke altid at være en fuldstændig Konsekvens med Hensyn til Statsrevisorernes Indstillingspunkter. Det forekommer os ikke, at Statsrevisionen følger nogenlunde de samme Regler, naar de gjøre deres Indstillinger eller undlade at gjøre Indstilling, i alt Fald have vi ikke kunnet finde nogen saadan Regel, idet det tværtimod forekommer os, at der paa forskjellige Punkter viser sig at være Uoverensstemmelse til Stede. Den anden Bemærkning, jeg har at gjøre, er den, at der, om ikke gjennemgaaende, saa dog for en stor Mængde Punkters Vedkommende, fuldstændig mangler Motivering af Indstillingerne, og hvor der findes en Motivering, er den jævnlig temmelig ufuldstændig. Jeg skal senere hen ved Exempler nærmere belyse disse to Bemærkninger Berettigelse. Naar man gjennemgaaer Statsrevisionsbetænkningerne for en længere Aarrække, vil man se, at der er foregaaet en temmelig væsentlig Forandring i de senere Aar i Mod sætning til de tidligere. For nogle Aar tilbage fandtes der i Statsrevisionsbetænkningerne gjerne kun Indstillinger med Hensyn til nogle faa Punkter; dette er imidlertid nu forandret. Jeg skal selvfølgelig lade ude af Betragtning Statsrevisionsbetænkningen over Statsregnskabet for 1881—82. Som de Herrer maaske ville erindre, indeholdt denne henved 200 Indstillinger, men der var ved dette Statsregnskab det Særlige, at det kun var opgjort paa Grundlag af midlertidige Finantslove. Dette Aar skal jeg altsaa lade ude af Betragtning. Men naar man saa tager de 3 følgende Aar, vil det vise sig, at Indstillingerne tage til i en meget betydelig Grad. Naar jeg udelader de Indstillinger, der gaa ud paa at henvise et eller andet Punkt til Behandling ved Statsrevisorerne for næste Regnskabsaar, saa vil man finde, at i Statsrevisionens Betænkning for 1882—83 ere Indstillingspunkterne „kan ikke passere“ eller „passerer“ stegne til 18, i Betænkningen for 1883—84 ere de stegne til 22, og i den foreliggende

Statsregnskab er Tallet steget til 36. Nu kunde man maaske mene, at dette laa i en Forandring i Administrationen fra de forskjellige Ministeriers Side i de senere Aar, men jeg tror nok, at Enhver, som nærmere vil undersøge Sagen, maa komme til det Resultat, at de forskjellige Ministerier, ikke mindre i de senere Aar end tidligere, have ladet sig det være magtpaaliggende at følge Bevillingerne paa Finantsloven og Tillægsbevillingsloven, haade for saa vidt der er Spørgsmaal om at holde sig indenfor de bevilgede Summer og ogsaa om med Hensyn til Anvendelsen af disse at holde sig i Overensstemmelse med Bevillingerne og Anmærkningerne til Finantslovene. Jeg tror ikke, man let skal kunne paavise, at der i saa Henseende er foregaaet nogen Forandring. Sammenhængen er den, at Statsrevisorerne ere komne ind paa bestandig at inddrage flere og flere Poster under sine Indstillinger. Jeg tror imidlertid, at dette, ganske i Almindelighed taget, ikke er heldigt. Jeg tror, det rummer en Fare for, at den Myndighed, som Rigsdagen har til at behandle Statsregnskaberne og afgjøre, hvor vidt den vil godkjenne dem, skal tabe sin Betydning, saa at vi i Tidens Løb i Virkeligheden kun ville komme til at foretage en temmelig betydningsløs Handling, naar vi tage det aarlige Statsregnskab for og udtale, hvor vidt vi godkjenne det eller ikke. Jeg tror, som sagt, at mange Indstillingspunkter rumme en ikke ringe Fare. Hvor der er faa Indstillingspunkter med Forslag om at vedtage, at Noget „kan ikke passere“ eller „kan passere“, der kan man være temmelig vis paa, at de enkelte Ministre ville lægge en hel Del Vægt paa Rigsdagens Beslutning. Selv om „passerer“ er bleven udtalt under den mildeste Form, vil det fra Rigsdagens Side indeholde en Bemærkning til vedkommende Minister om, at der er Et eller Andet at udsætte med Hensyn til Afholdelsen af Udgifterne paa den omhandlede Kontu, og jeg betvivler ikke, at dette vil hidrage til, at de enkelte Ministre lade sig det være magtpaaliggende at holde sig saa nøie som muligt til de givne Bevillinger. Hvis Forholdene derimod udbille sig saaledes, at der til enhver Ministers Regnskab kommer en Mængde Beslutninger om, at en Udgift kan passere eller ikke passere, naar Forholdet bliver det, at Ministrene, selv om de beslitte sig saa meget som muligt paa at være i Overensstemmelse med Finantsloven, dog ikke kunne undgaa hvert Aar at faae den Slags Notater, saa fører dette meget let til, at de blive ligegyldige derved og tænke, at det er